

Laten we in Godsnaam blijven hopen!

Eén van de programma's waar ik vaak door geïnspireerd raak is 'De Verwondering' met de fantastische interviewster Annemiek Schrijver.

Ik keek laatst weer eens en de gast was **Henk de Velde**, de man die met zijn zeilboot verschillende oceaandreizen had gemaakt. Ik raakte meteen in de ban van deze eigenzinnige man. Streng christelijk opgevoed, twee keer op een zondag naar de kerk.

Hij vertelde dat hij op zondag meerdere malen door de bussen naar buiten had gekeken naar buiten spelende vriendjes en dat de frustratie soms hoog zat.

Toch is hij altijd gelovig gebleven, vertelde hij: verlossingsgeloof, de rituelen, de overgave en het niet oordelen over anderen bleven hem aanspreken, ondanks de religieuze poppenkast om hem heen.

Hij vertelde dat als hij, net zoals anderen om hem heen, verbitterd zou zijn geraakt, hij eigenlijk geen vertrouwen in de mensheid overgehouden zou hebben en dat het leven van hem dan niet meer zou hoeven.

Toen vertelde hij een verhaal dat mij erg raakte.

Hij was naar Paaseiland gevaren en werd gastvrij ontvangen door de Makah indianen, die in een Amerikaans reservaat leven. Zijn moeder was toen 89 jaar en 4 jaar lang belde hij elke vrijdag naar Nederland hoe het met haar ging: "Mama, hoe is het?" En dan kreeg hij te horen: "Goed" of "Het gaat wel".

Als zij dat laatste antwoordde, wist Henk dat het niet goed ging met zijn moeder.

Toen op een vrijdag werd de telefoon niet opgenomen.

Henk kon niet op tijd terug zijn en zijn moeder is toen overleden. Hij bleef daar 40 dagen en was intus verdrietig dat hij zijn moeder niet kon zien.

De Makah brachten hem 4 a 5 keer in de week een thermosfles koffie en verse broodjes aan dek. Hij wist niet wie het deed, maar kreeg steeds als antwoord: "Het dorp doet voor jou". Toen, vlak voordat hij weer terug ging naar Nederland, kwam Jim Woods, leider van de Makah, bij hem met een afscheidscadeau, het Makah gebed:

"Grote Geest, wiens stem ik hoor in de winter en wiens adem alles laat leven: Hoor mij!

Ik ben klein en zwak en heb uw kracht en wijsheid nodig.

Laat mij gaan in schoonheid en moge mijn ogen de rode zonsondergang blijven aanschouwen.

Laat mijn handen respect hebben voor de dingen die U gemaakt hebt en mijn oren scherp om Uw woorden te horen.

Maak mij verstandig, zodat ik de dingen kan begrijpen die U leert.

Laat mij de lessen leren kennen, die U verstoppt hebt in elk blad en in elke steen.

Ik zoek kracht, maar niet om sterker te zijn dan mijn broeder.

Maak dat ik altijd klaar ben om naar U toe te komen met schone handen en eerlijke ogen, zodat, als het leven ten einde is gekomen, zoals de verdwijnende zonneschijn, mijn geest tot U mag komen....zonder schaamte....!"

Wat een schitterende woorden en wat een prachtig voorbeeld van naastenliefde!

Laat ons daarom in Godsnaam blijven hopen!

Willem Lindeman